

צורו של עתונאי, אשר ליווה את המלחמה מאז כרצה גריחץ הדמים בלבנון

ציאה חוק לפני כמה חודשים שאסור לתלות תמונה זו במקום ציבורי?
★ ★ ★
הטירוף הגדול

ביתסוהר אל-רמאל, הוא בית הסוהר המרכזי בבירות. יושבים בו לא רק פושעים פליליים, אלא אסירים פוליטיים. על כן שימש מטרה מובנת מאלה ללוחמים. אלה צרו עליו מכל הצדדים, חסמו את הכבישים במחסומי אבנים ועצים. מתוך הבניין הגדול הופיע גיפ ובז ארבעה שוטרים חמושים. מטילי ה' מצור פתחו באש; שוטר נפצע, הגיפ חזר במהרה כלעומת שבא.

מבעד לאשנבי היריה של הכלא החלו הסוהרים ממטרים אש. זה יכול היה להימשך ימים שלמים. אבל כעבור שעה קלה רעדו הרחובות מרעש שרשראות כבדות. היו אלה הסאנקים של הצבא הלבנוני. המפלצות הכבדות פיזרו את המחסומים לכל עבר, ואתם גם את הלוחמים. המצור על בית הסוהר אל-רמאל הוסר. שרירי הכלא שוב היו פתוחים — לקליטת אסירים חדשים, שנתפסו ברחובות העיר.

במשך הימים הללו, ראיתי נשים נושאות בקבוקי מולוטוב, ותלמידי בית-ספר מתנאים בתת-מקלעים חדישים כאילו היו עטים נובעים שנה עתה הגיעו מאמריקה. ראיתי ילדים בני שש מקימים מיתרסים ברחובות. לא היו אלה תמונות נעימות. כי הן הראו טירוף של עם.

עדיין כותות הממשלה שומרי-החוק.
★ ★ ★
תמונה במקום ציבורי

היו גם מחזות פחות קודרים. כמו לימשל מיצעד ההמונים לעבר עיר-הספורט הקרויה על שמו של הנשיא כמיל שמעון. דבר ראשון — ההמונים הסירו את השלט הנושא את שם הנשיא. אחר-כך היה ויכוח מה לעשות בשאר המיתקנים. היו כאלה שהציעו רק להחליף את שם המקום, אך לבסוף ניצחו הקיצוניים — המקום נהרס לחלוטין. כמעט כמו אחרי משחק כדורגל רציני.

אי, למשל, כאשר עצרו כמה לוחמים שני בעל-רכוש שמנמים, מזויינים ברוכים צבאיים. הם התחילו להפשיט אותם ברחוב, ולשאל אותם מנין קיבלו את הנשק. "מה ממשלה! מהממשלה!" זעקו שני הבורגנים הנפחדים. מישהו הביא מכונת-הקלטה, ודבריהם הוקלטו — עדות להשמעה בפני בית-הדין של ההיסטוריה, אם ישב פעם להת' ליט מה הם הגורמים אשר הרסו את ארץ הלבנון.

על אחד המחסומים נעץ מישהו תמונה גדולה של גמאל עבד אל-נאצר. עברה חוליה רכובה של משטרה. הסמל האחראי עצר את הגיפ, דרך את תת-המקלע שלו, והעזיף צרור לעבר התמונה. התפתח מיד קרב אש. אחרי שהיריות שככו שאלתי אותו: "למה ירית על תמונה?"
"מה?" השיב, "אינך יודע שהממשלה הו'

שירטט בדם על הקיר: "תחי הלאו הערבית" וצנת ארצה — מת. גם את חבריו של אותו צעיר — תלמידים, כפריים שבאו מן ה' מבצעים התקפה מתוכננת על מחסנים, בתוך שטח הנמל. הם התי לעבר מטרתם בסדר צבאי מופתי — ה כיוונים בבת אחת. מדי פעם קבוצה אחת מתקדמת, שעה שהשתיים מחפות עליה. כך התקדמו, עד רצו את השער וכבשו את השטח. גו ביריות את כל השוטרים שמרו חסנים.

על אל-סחיקה ראיתי יחידת לוחמים מצור על עמדת משטרה, מבוזרת ומוגנת בשקי חול. הלוחמים פתחו על הבונקר, אך מבלי לפגוע במגיניהם, ים מצידם, פתחו אף הם באש, ללא ואז חל נער אל הבונקר, כשהוא שחרו פצצה פרימיטיבית עשויה מפח הוא הניח את הפצצה ליד הבונקר כעבור דקות, התפוצצה מכונת

השוטרים סירבו עדיין להיכנע. עד למעלה משעתיים אחרי התחלת הקרב, חריץ בבונקר, ומטפת לבנה ביצבצה בזה אחר זה, בלתי-מוזיינים וחפויי הופיעו שבעה שוטרים. הם הביטו האימתי הסוגר עליהם, ופתחו בקול "יחי גמאל עבד אל-נאצר! אל תהרגו יחי גמאל עבד אל-נאצר!" הלוחמים אותם אל מחוץ לרובע, שם שלטו

האלמנה

רק לפני דקה הובא לביתו ההרוג מחמוד אל-גזאל, מוסלמי תושב טריפוליה. על פני אשתו טבועה כל הטרגדיה של מלחמת אחים.

בונקר ברחוב ברובע המוסלמי של ביירות, שם התרכזו עיקר כוחות המורדים, חופרים אנשים אלה בונקר לרחוב הרחוב. בין הגברים העוסקים במלאכה קשה ומפרכת זאת, נראית גם אשה (שורה ראשונה באמצע).

ברחוב שקט זה, ברובע מגורים נאה של ביירות, הקימו המבוגרים מחסום עץ, למניעת תנועה. כמה זאטוטים נטלו טוריות, החלו מים שברי ריצוף לחיזוק המחסום. התערבות זו של ילדים גרמה למות רבים מחברייהם הם.

תלמיד יורה בין הלוחמים התבלטו במיוחד נערי בית-ספר. בתמונה זו נראה אחד מהם (לפני חריו, במרכז) שעה שהוא מכוון רובה צבאי אל אחד הנגות, שם התבצרו לוחמים מן הצד שכנגד, אשר ירו ללא אבחנה.

לפצוע סטודנט של אוניברסיטת ביירות, אשר יצא עם חבריו להפגין ברחובות העיר. הוא נורה עליידי משמר שוטרים, נאסף על-ידי המובילים אותו לבית-היחולים ברובע אל-בסטה. הוא מת מפצעיו כעבור יום אחד בלבד.